

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและศักยภาพของเด็ก
และเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

A Comparative Study of Children and Youth Capabilities in ASEAN

อาจารย์เสาวธาร โพธิ์กลัด¹

Saowathan Phoglad²

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและเปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียนโดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูงและรายได้ปานกลาง-สูงจำนวน 4 ประเทศ คือ ประเทศสิงคโปร์ ประเทศบรูไน-ดารุสซาลาม ประเทศมาเลเซีย และประเทศไทย ในตัวชี้วัดความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชน 4 ด้าน คือ 1) ด้านการศึกษาและการทำงาน 2) ด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย 3) ด้านการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคม และ 4) ด้านสุขภาพ ตลอดจนสำรวจหาแนวทางการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในการเสริมสร้าง หรือพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน และจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายให้ประเทศไทยเพื่อกำหนดแนวทางในการสร้างยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพประกอบด้วยการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการศึกษา พบว่า ความสามารถและศักยภาพทางด้านการศึกษาและการทำงาน ความสามารถและศักยภาพในด้านสุขภาพ เด็กและเยาวชนประเทศสิงคโปร์มีคะแนนความสามารถและศักยภาพสูงที่สุดในทุกตัวชี้วัด สำหรับความสามารถและศักยภาพด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย พบว่าเด็กและ

¹อาจารย์ประจำคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

² Lecture at Faculty of Social Administration, Thammasat University, Thailand

E-mail : dear_tarn@hotmail.com

เยาวชนประเทศมาเลเซียมีความฉลาดทางอารมณ์มากที่สุด ในขณะที่เด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีระดับความสุขในโรงเรียน และระดับของการเข้ากับเพื่อนในโรงเรียนมากที่สุด สำหรับความสามารถและศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคมจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนไทยมีค่าคะแนนในทุกตัวชี้วัดสูงที่สุด เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเสริมและพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชน พบว่า ปัจจัยทั้งภายในประเทศ เช่น การบริหารจัดการของภาครัฐ ต้นทุนชีวิต และสังคม และปัจจัยภายนอกประเทศ เช่น การสร้างความร่วมมือในการพัฒนาทางด้านวิชาการ เทคโนโลยี สวัสดิการทางสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อภูมิภาคและลดความเหลื่อมล้ำหรือช่องว่างในการพัฒนาภูมิภาคในอนาคต

คำสำคัญ : ความสามารถและศักยภาพ, เด็กและเยาวชน, และอาเซียน

Abstract

“A comparative study of children and youth capabilities in ASEAN” aims to study and comparative the factors of children and youth capabilities in ASEAN, especially high and middle-high level of average revenue per capital; Singapore, Brunei-DarusSalam, Malaysia, and Thailand. The factors are used to comparative as follow: 1) studying and working factors, 2) emotional and responsibility factors, 3) participation in community and society factors, and 4) health care factors. Moreover, the study aims to find ways of countries cooperation to improve capabilities of children and youth including suggests strategies and policies to develop cooperation with other countries for Thailand. This research is a Qualitative Research by using documentary study and in-depth interviews. Results indicate that children and youth capabilities in Singapore are higher level scores in studying-working factors and health care factors in all criteria than other countries. In contrast, the emotional and responsibility factors, although Thailand’s children and youth is higher level scores in school happiness and friend participation criteria, Malaysia’s children and youth is higher level scores in emotional intelligent criteria. The last factor, participation in community and society, Thailand’s children and youth is higher level

scores in all criteria than other countries. To sum up, the factors which influence to support and develop capabilities of children and youth are in-house factors for example, public administrations and development assets and external factors such as cooperation in education, technology, welfare and human security. These factors are significant to create high human resources for ASEAN and to reduce deferent country development in our region.

Keywords : Capabilities, Children and Youth, and ASEAN

บทนำ

จากการก้าวเข้าประชาคมอาเซียนในปลายปี พ.ศ. 2558 ภายใต้วิสัยทัศน์อาเซียน 2020 โดยกำหนดให้อาเซียนมีวิสัยทัศน์สู่ภายนอก มีสันติสุข และมีการเชื่อม การพัฒนาที่มีพลวัตร และมีการเชื่อมโยงเข้าด้วยกันในการเป็นหุ้นส่วนในสิ่งแวดล้อมของ ประชาธิปไตยและอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน และการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดและใน สังคมที่เอื้ออาทรที่ระลึกถึงสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นทางประวัติศาสตร์ ตระหนักถึง ความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมที่มีร่วมกันและเชื่อมโยงในอัตลักษณ์ของภูมิภาค (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) และยังมุ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่ง จะเป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในอาเซียนให้มีความ เจริญก้าวหน้าและแข่งขันได้ในระดับสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนของกลุ่ม ประเทศอาเซียน เนื่องจากอาเซียนมีความเห็นว่าเยาวชนจะมีบทบาทสำคัญต่อการ กำหนดอนาคตของอาเซียน และเยาวชนเป็นทรัพยากรสำคัญและควรได้รับการพัฒนาให้มีความ สามารถอย่างเต็มที่ ดังนั้น คณะกรรมการอาเซียนด้านการพัฒนาสังคม (ASEAN Committee on Social Development - COSD) จึงได้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2520 เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมความร่วมมือในระดับภูมิภาคให้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาสังคม เพื่อความผาสุกและความมั่งคั่งของประชากร โดยที่ประเด็นที่ COSD ให้ความสำคัญคือ ด้านสตรีและเยาวชนขึ้น และในปี พ.ศ.2544 การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศครั้งที่ 34 ได้มีมติยกระดับคณะอนุกรรมการต่าง ๆ ส่งผลให้คณะอนุกรรมการอาเซียนด้านเยาวชนได้ ยกระดับเป็นการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านเยาวชน (Senior Official Meeting on

Youth - SOMY) และให้รายงานโดยตรงต่อที่ประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านเยาวชน (ASEAN Ministerial Meeting on Youth - AMMY) นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายอื่นๆ ที่ความร่วมมือในการคุ้มครอง ให้ความสำคัญ และพัฒนาทรัพยากรเยาวชนเช่น กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ หรือยูนิเซฟ (UNICEF) หรือ ภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวประกอบด้วยบทบัญญัติ 54 ข้อ ได้แก่เรื่องเกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กโดยตรง ซึ่งเน้นหลักพื้นฐาน 4 ประการ และแนวทางในการตีความอนุสัญญาทั้งฉบับ ได้แก่ 1) การห้ามเลือกปฏิบัติต่อเด็ก และการให้ความสำคัญแก่เด็กทุกคนเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง ชชาติพันธุ์ หรือสังคม ทรัพย์สิน ความทุพพลภาพ การเกิด หรือสถานะอื่นๆ ของเด็ก หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครองทางกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้เด็กมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน 2) การกระทำหรือการดำเนินการทั้งหลายต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก 3) สิทธิในการมีชีวิต การอยู่รอด และการพัฒนาทางด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม 4) สิทธิในการแสดงความคิดเห็นของเด็กและการให้ความสำคัญกับความคิดเหล่านั้น

การเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิก หรือเข้าร่วมในองค์ต่างๆ ของประเทศต่าง ๆ นี้แสดงให้เห็นว่า ประเทศต่าง ๆ ในโลกได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการให้สิทธิ การคุ้มครอง การช่วยเหลือ และการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชน ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย ต่างก็เป็นประเทศที่มีนโยบายระดับชาติที่ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนมาเป็นเวลานาน เพื่อเตรียมพร้อมเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถ มีศักยภาพ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศของตน ในขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาหลายๆ ประเทศในโลกก็เริ่มให้ความสนใจต่อเด็กและเยาวชนมากขึ้น มีการวางนโยบายเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถและศักยภาพให้ทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้ว รวมทั้งมีการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งในระดับทวิภาคี ไตรภาคี อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก เพื่อหาแนวร่วมในการพัฒนาความเข้มแข็งของประเทศตน หรือประเทศในกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นการวิเคราะห์และพิจารณาความสามารถและศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ที่อยู่ในช่วงวัยเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นจะกลายเป็นผู้

ขับเคลื่อนภูมิภาคในอนาคตจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง นอกเหนือจากการได้ทราบถึงความแตกต่าง ความโดดเด่น ของเด็กและเยาวชนในแต่ละประเทศแล้ว ยังเป็นข้อมูลสำหรับใช้เป็นแนวทางในการเติมเต็มความสามารถและศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ในภูมิภาคร่วมกันอีกด้วย อันจะทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของภูมิภาคร่วมกันอย่างยั่งยืน และพร้อมสำหรับการแข่งขันกับภูมิภาคอื่นๆ ของโลกภายใต้สภาวะการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน
- 3) เพื่อสำรวจหาแนวทางการสร้างร่วมมือระหว่างประเทศในการเสริมสร้าง หรือพัฒนาปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน
- 4) เพื่อจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายให้ประเทศไทยที่แนวทางในการสร้างยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านปัจจัยต่างๆ และสร้างความเข้มแข็งต่อการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนในอาเซียน

ขอบเขตในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัยใน 3 ส่วนด้วยกัน คือ ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านกลุ่มประชากร และขอบเขตพื้นที่ของการศึกษาซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขอบเขตเนื้อหา : ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนอาเซียนทางด้านการศึกษาและความสามารถในการทำงาน อารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย สุขภาพ การมีส่วนร่วมต่อชุมชน และสังคม ทั้งปัจจัยภายในประเทศ

และปัจจัยภายนอกประเทศ ใน 4 ประเทศอาเซียนที่มีระดับรายได้สูง และรายได้ปานกลาง-สูง ตามการแบ่งตามเกณฑ์ของธนาคารโลก (World Bank, 2011) ได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน-ดารุสซาลาม และประเทศไทย

ขอบเขตกลุ่มประชากรที่มีส่วนร่วมในการศึกษา : 1) บุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีข้อมูลในการพัฒนาและสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มอาเซียน 2) ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญหรือผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีข้อมูลในการพัฒนาและสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มอาเซียน (ศึกษาเฉพาะผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญหรือผู้บริหารในประเทศไทย)

ขอบเขตพื้นที่ : ศึกษาเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนอาเซียนทางด้านการศึกษาและความสามารถในการทำงาน อารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย สุขภาพ การมีส่วนร่วม ต่อชุมชนและสังคมได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ หรือหน่วยงานในสังกัด กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือหน่วยงานในสังกัด และองค์การเอกชน หรือหน่วยงานเอกชน

ระเบียบวิธีการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาด้วยการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัย และเปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน ตลอดจนสำรวจหาแนวทางการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในการเสริมสร้าง หรือพัฒนาปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน และจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายให้ประเทศไทยที่แนวทางในการสร้างยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านปัจจัยต่างๆ และสร้างความเข้มแข็งต่อการพัฒนาศักยภาพและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในอาเซียน

โดยผู้วิจัยจะใช้วิธีการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งประกอบด้วยเอกสารงานวิจัย บทความ หนังสือ ตำรา บันทึกรายการสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อ

อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อศึกษาแนวคิด ลักษณะ และระบบการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของประเทศต่างๆ ในอาเซียนตลอดจนแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) เป็นรายบุคคล

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มประชากรที่คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ในการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์จะเป็นการคัดเลือกอย่างเจาะจง เฉพาะผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มอาเซียนทั้งภาครัฐและภาคเอกชนของประเทศไทยและต่างประเทศ เช่น บุคลากรในกระทรวงศึกษาธิการ บุคลากรกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บุคลากรกระทรวงสาธารณสุข กลุ่มบุคลากรในหน่วยงานเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้เด็กและเยาวชน เป็นต้น จำนวนทั้งสิ้น 5 ท่าน ได้แก่

1. นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี	ผู้อำนวยการสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล
2. นางสาวสรณัทธ อนุมิตราชกิจ	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
3. ผศ.ปณรัตน์ นิ่มตลุง	อาจารย์ประจำคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. คุณอัมพิกา สายใยบัว	เจ้าหน้าที่องค์กรการ UNICEF ประจำประเทศไทย
5. สมาชิกสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย	

2) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ

- 1) แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างเป็นรายบุคคล โดยทำการหาความเที่ยงตรงในเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวนทั้งสิ้น 3 ท่านที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพและการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน

2) ดัชนีการเปรียบเทียบการประเมินศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 ดัชนีการเปรียบเทียบการประเมินศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

ศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนรายด้าน	ดัชนีการเปรียบเทียบ
ความสามารถและศักยภาพด้านการศึกษา และความสามารถในการทำงาน	- ผลคะแนนระดับสติปัญญา (IQ : Intelligence Quotient) - ผลของ PISA (Programme for International Student Assessment) - อัตราการอ่านออกเขียนได้ - อัตราการเลื่อนชั้นของนักเรียนจากการศึกษาขั้นต้น (Primary School) สู่การศึกษาชั้นที่ 2 (Secondary School)
ความสามารถและศักยภาพทางด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย	- ผลการวัดองค์ประกอบความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence, EQ) - ระดับความสุขในโรงเรียน - ระดับของการเข้ากับเพื่อนในโรงเรียน
ความสามารถและศักยภาพในการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคม	- การเข้าร่วมในกิจกรรมของรัฐและเอกชน เช่น การมีส่วนร่วมทางการเมือง - หน่วยงานที่เด็กและเยาวชนที่เยาวชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน
ความสามารถและศักยภาพทางด้านสุขภาพ	- พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของเด็กและเยาวชนอายุ 13 – 15 ปี - พฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป - อัตราการตั้งครรภ์ของเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 15 – 19 ปี

3) การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะทำการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย โดยใช้วิธีการถอดถ้อยคำให้สัมภาษณ์แบบคำต่อคำ จดบันทึกสังเกตการณ์ และคัดลอก

ข้อความสำคัญจากเอกสาร และบันทึกอย่างละเอียดเพื่อให้การตีความ และการกำหนดประเด็นที่สำคัญได้อย่างถูกต้อง เชื่อถือได้ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ที่พัฒนาโดย Krippendorff (1980) เพื่อกำหนดหัวข้อ/กลุ่มหัวข้อแนวคิดสำคัญ (Topic/category) และแบบแผนแนวคิดสำคัญ อันเป็นแก่นสาระหลัก

ผลการศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญประกอบกับการวิเคราะห์ผลการศึกษาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนทั้ง 4 ด้าน โดยพิจารณาความสามารถและศักยภาพรายด้านด้วยตัวชี้วัดจำเพาะในแต่ละด้านตามข้อมูลผลการศึกษาในตารางที่ 2 สามารถสรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการประเมินศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียนตามดัชนีการเปรียบเทียบ

ศักยภาพและความสามารถ ของเด็กและ เยาวชนรายด้าน	ดัชนีการ เปรียบเทียบ	ผลการเปรียบเทียบ				หมายเหตุ
		อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	อันดับ4	
ความสามารถ และศักยภาพ ด้านการศึกษา และ ความสามารถใน การทำงาน	- ผลคะแนน ระดับสติปัญญา (IQ : Intelligence Quotient)	สิงคโปร์	มาเลเซีย	ไทย	บรูไน	
	- ผลของ PISA (Programme for International Student Assessment)	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
	- อัตราการอ่าน ออกเขียนได้	สิงคโปร์ (อันดับ1)	บรูไน (อันดับ 1)	มาเลเซีย (อันดับ2)	ไทย (อันดับ3)	คะแนนของ เด็กาประเทศ สิงคโปร์เท่ากับ ประเทศบรูไน
	- อัตราการเลื่อน ชั้นของนักเรียน จากการศึกษา ขั้นต้น (Primary School) สู่ การศึกษาขั้นที่ 2 (Secondary School)	บรูไน	ไทย	มาเลเซีย		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศ สิงคโปร์

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการประเมินศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียนตามดัชนีการเปรียบเทียบ

ศักยภาพและความสามารถ ของเด็กและ เยาวชนรายด้าน	ดัชนีการ เปรียบเทียบ	ผลการเปรียบเทียบ				หมายเหตุ
		อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	อันดับ4	
ความสามารถ และศักยภาพ ทางด้านอารมณ์ และความ รับผิดชอบตาม วัย	- ผลการวัด องค์ประกอบ ความฉลาดทาง อารมณ์ (Emotional Intelligence, EQ)	มาเลเซีย	ไทย	สิงคโปร์		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
	- ระดับความสุข ในโรงเรียน	ไทย	มาเลเซีย	สิงคโปร์		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
	- ระดับของการ เข้ากับเพื่อนใน โรงเรียน	ไทย	มาเลเซีย	สิงคโปร์		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
ความสามารถ และศักยภาพใน การมีส่วนร่วม ต่อชุมชนและ สังคม	- การเข้าร่วมใน กิจกรรมของรัฐ และเอกชน เช่น การมีส่วนร่วม ทางการเมือง	ไทย	มาเลเซีย	สิงคโปร์		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
	- หน่วยงานที่ เด็กและเยาวชน ที่เยาวชนเข้าไป มีส่วนร่วมในการ ดำเนินงาน	-	-	-	-	ทุกประเทศมี หน่วยงานที่เกิด โอกาสให้เด็ก และเยาวชนฯ เข้าร่วม ดำเนินงานทั้ง

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการประเมินศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียนตามดัชนีการเปรียบเทียบ

ศักยภาพและความสามารถ ของเด็กและ เยาวชนรายด้าน	ดัชนีการ เปรียบเทียบ	ผลการเปรียบเทียบ				หมายเหตุ
		อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	อันดับ4	
						ภาครัฐ/เอกชน/ องค์กรระหว่าง ประเทศ
ความสามารถ และศักยภาพ ทางด้านสุขภาพ	- พฤติกรรมการ สูบบุหรี่ของเด็ก และเยาวชนอายุ 13 – 15 ปี	มาเลเซีย	ไทย	สิงคโปร์		ไม่มีผลการ รายงานของ ประเทศบรูไน
	- พฤติกรรมการ บริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของ เด็กและเยาวชน ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป	ไทย	สิงคโปร์	มาเลเซีย	บรูไน	
	- อัตราการ ตั้งครรภ์ของเด็ก และเยาวชนอายุ ระหว่าง 15 – 19 ปี	ไทย	บรูไน	มาเลเซีย	สิงคโปร์	

1) ปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในประเทศอาเซียนสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน คือ ปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยภายนอกประเทศ ซึ่งทั้งสองปัจจัยนี้ต่างมีความสำคัญและสัมพันธ์ในมิติของการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ทั้งนี้จากผลการศึกษาจะพบว่าปัจจัยภายในประเทศอันประกอบไปด้วยปัจจัยย่อยที่สำคัญอีก 4 ประการ คือ 1) ปัจจัยจากต้นทุนชีวิตและต้นทุนทางสังคม 2) ปัจจัยจากระบบการบริหารจัดการของภาครัฐ 3) ปัจจัยจากรัฐธรรมนูญและกฎหมายภายในประเทศ และ 4) ปัจจัยการสนับสนุนจากองค์กรเอกชนหรือองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรในประเทศ

โดยเมื่อเปรียบเทียบความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศที่ศึกษา พบว่าเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์มีความสามารถและศักยภาพในด้านการศึกษาและความสามารถในการทำงาน และด้านสุขภาพมากกว่าประเทศอื่นๆ ในขณะที่ความสามารถและศักยภาพทางด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย และการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคมอยู่ในระดับต่ำที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าพื้นฐานของประเทศสิงคโปร์มีระบบการบริหารจัดการของภาครัฐ และการรัฐธรรมนูญและกฎหมายภายในประเทศที่เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการทุ่มเทงบประมาณจำนวนมาก เพื่อใช้สำหรับการจัดการศึกษาและการสาธารณสุขเมื่อเทียบกับงบประมาณที่ใช้ในกิจการอื่นๆ ของประเทศ สอดคล้องกับผลการบริหารราชการของประเทศสิงคโปร์ที่มีการสำรวจว่าการทุจริตคอร์รัปชันในภาคราชการมีอัตราที่ต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งในระดับอาเซียนและระดับโลก ส่งผลให้กลไกการพัฒนาศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบริหารจัดการของรัฐ และการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ สามารถดำเนินการได้สัมฤทธิ์ผลสูงสุด ในทางตรงกันข้าม ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่าแม่เด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์จะมีศักยภาพทางวิชาการและสุขภาพสูงที่สุด แต่ผลการประเมินทางด้านความสามารถและศักยภาพทางด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย และการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคมกลับมีค่าคะแนนประเมินในระดับต่ำที่สุด เมื่อเทียบ

กับประเทศที่มีคะแนนประเมินในด้านดังกล่าวคือประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบริบทต้นทุนทางสังคม ของประเทศสิงคโปร์จะเห็นได้ว่า ประเทศสิงคโปร์มีลักษณะของต้นทุนทางสังคมที่ค่อนข้างต่ำกว่าประเทศอื่น เช่น ระยะเวลาของการก่อตั้งประเทศ ประวัติศาสตร์ อัตลักษณ์ของประเทศสิงคโปร์จะมีไม่มากเท่ากับประเทศที่เป็นคู่เปรียบเทียบกับมีระยะเวลาก่อตั้งประเทศมาเป็นเวลายาวนาน มีประวัติศาสตร์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมประเพณี และการให้คุณค่าและการความมั่นคงในสายสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ ศาสนา และการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมย่อยหรือเป็นชุมชนเครือญาติ ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์มีอัตราการแข่งขันและให้คุณค่ากับระยะเวลาของการศึกษาและระบบการประเมินด้านการศึกษาที่เข้มข้น จึงทำให้เด็กและเยาวชนในประเทศสิงคโปร์ขาดหายทักษะทางสังคมและอารมณ์ รวมทั้งขาดการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่างๆ กับสังคม (Civic Participation) และเมื่อพิจารณาปัจจัยภายนอกประเทศจะพบว่า ปัจจัยดังกล่าวมีความสำคัญอย่างมากต่อประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย เนื่องจากในอดีต ความสามารถและศักยภาพของประเทศทั้งสองนี้ยังไม่สามารถที่จะหนุนเสริมหรือพัฒนาระบบต่างๆ ให้แก่เด็กและเยาวชนได้อย่างเต็มที่ การสนับสนุนขององค์กรต่าง ๆ จากภายนอกประเทศเช่น UN, UNESCO, UNICEF, WHO จึงเข้ามาเติมเต็มและเป็นแรงผลักดันให้เกิดการขับเคลื่อนการดำเนินการต่าง ๆ ให้สามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น จะเห็นได้จากการก่อตั้งหน่วยงานที่เน้นการทำงานกับเด็กและเยาวชนในหลาย ๆ หน่วยงาน เช่น สภาเด็กและเยาวชนของประเทศไทยก็มีจุดเริ่มต้นจากการดำเนินงานของหน่วยงานต่างชาติเหล่านี้ ในทางตรงกันข้ามกับประเทศสิงคโปร์ที่หน่วยงานต่างประเทศได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์ค่อนข้างน้อย เนื่องจาก ประเทศสิงคโปร์ได้ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วจึงไม่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานสากล หรือประเทศอื่น ๆ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ในระยะ 5 – 10 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้ถูกลดระดับการให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มรูปแบบจากหน่วยงานนานาชาติ เนื่องด้วยศักยภาพของประเทศในการบริหารจัดการ รวมทั้งงบประมาณต่างๆ ที่มีเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ความช่วยเหลือที่ยังคงอยู่จะเป็นเพียงความช่วยเหลือเฉพาะด้าน เช่น ให้การสนับสนุน

ทางด้านองค์ความรู้และการผลักดันให้ทิศทางการดำเนินงานของประเทศไทยและประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ เป็นไปในแนวทางที่ถูกกำหนดจากนานาชาติ ตลอดจนงบประมาณบางส่วนกับประเด็นทางสังคมที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนซึ่งถูกพิจารณาว่ายังไม่สามารถพัฒนาและมีศักยภาพเพียงพอในการแก้ไข ป้องกัน และเสริมเสริมสร้างพัฒนาได้ด้วยศักยภาพที่มี รวมทั้งความสัมพันธ์ทางการทูตและทางเศรษฐกิจที่ยังคงเป็นเครื่องเชื่อมร้อยความช่วยเหลือดังกล่าว

2) เปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและศักยภาพที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถและศักยภาพ ตามวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 จะพบว่าเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในประเทศและปัจจัยภายนอกประเทศ อย่างไรก็ตามความสำคัญของกลไกการขับเคลื่อนระบบงานหรือการบริหารงานต่างๆ จะเห็นได้ว่าจะเกิดขึ้นจากปัจจัยภายในประเทศเป็นหลักสำคัญ ในที่นี้ผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบปัจจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนรายด้านดังนี้

2.1) ความสามารถและศักยภาพด้านการศึกษาและความสามารถในการทำงาน

เด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์มีผลคะแนนประเมินตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ ได้แก่ ผลคะแนนระดับสติปัญญา (IQ : Intelligence Quotient) ผลของ PISA (Programme for International Student Assessment) อัตราการอ่านออกเขียนได้ และอัตราการเลื่อนชั้นของนักเรียนจากการศึกษาขั้นต้น (Primary School) สู่มัธยมศึกษาชั้นที่ 2 (Secondary School) สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศบรูไน ประเทศมาเลเซีย และประเทศไทย แต่ทว่าเมื่อพิจารณาปัจจัยสนับสนุนที่มีการรายงานเป็นตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการศึกษากลับพบว่าประเทศสิงคโปร์มีรายจ่ายเพื่อกิจการดังกล่าวน้อยกว่าอื่นๆ อย่างไรก็ตามความแตกต่างประการหนึ่งให้เห็นได้อย่างชัดเจนคือ ระบบการบริหารราชการของประเทศสิงคโปร์ที่มีการรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางขนาดและจำนวนประชากรของประเทศที่น้อยกว่าประเทศอื่นๆ รวมทั้งระดับการคอร์รัปชันที่มีต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ส่งผลให้ข้อจำกัดในการขับเคลื่อนการดำเนินงานของ

ประเทศมีน้อยลง ดังนั้น การพัฒนาศักยภาพและความสามารถของเด็กและเยาวชนในประเทศสิงคโปร์ด้วยระบบของรัฐ จึงสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้รัฐบาลสิงคโปร์ยังให้ความสำคัญกับระบบการประเมินผลการศึกษาเป็นอย่างมาก โดยเป็นการประเมินการจัดการศึกษาที่อาศัยการวัดศักยภาพเด็กและเยาวชน (Output) อย่างต่อเนื่อง ในขณะที่ประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศบรูไนมีการจัดสรรงบประมาณในด้านการศึกษาสูงกว่าประเทศสิงคโปร์เกือบร้อยละ 50 แต่ความสามารถของเด็กและเยาวชนตามตัวชี้วัดกลับมีระดับคะแนนต่ำกว่าเด็กและเยาวชนสิงคโปร์ค่อนข้างมาก ดังนั้นปัจจัยที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและความสามารถที่แตกต่างกันในมิติด้านการศึกษาและการทำงานของกลุ่มประเทศที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ คือปัจจัยจากการบริหารงานหรือระบบการดำเนินงานภายในประเทศเป็นสำคัญ

2.2) ความสามารถและศักยภาพทางด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัย

ในขณะที่ผลการประเมินศักยภาพและความสามารถทางด้านการศึกษาและการทำงานของเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์มีระดับของคะแนนประเมินสูงกว่าประเทศอื่นๆ ในการศึกษาครั้งนี้ หากเมื่อพิจารณาจากผลคะแนนการประเมินความสามารถและศักยภาพทางด้านอารมณ์และความรับผิดชอบตามวัยด้วยการประเมินผลการวัดองค์ประกอบความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence, EQ) ระดับความสุขในโรงเรียน และระดับของการเข้ากับเพื่อนในโรงเรียน จะพบว่าประเทศสิงคโปร์มีผลการประเมินในแต่ละตัวบ่งชี้ต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องส่งผลให้เกิดความแตกต่างของศักยภาพและความสามารถด้วยการพิจารณาผ่านผลคะแนนการประเมินดังกล่าว อาจจะมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านต้นทุนชีวิตและต้นทุนทางสังคม เนื่องจากเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์มีภาวะความกดดันทั้งการวางแผนการศึกษา การเข้าทำงาน และการหารายได้สูงกว่าประเทศอื่นๆ โดยมิได้มีการสร้างเสริมระบบของการสร้างต้นทุนชีวิตและทักษะในการจัดการตนเอง หรือการจัดการอารมณ์ให้แก่เด็กและเยาวชนเมื่อต้นเผชิญกับสภาวะของการแข่งขันและความเครียดในทางตรงกันข้ามสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย มาเลเซีย และบรูไน ซึ่งมีต้นทุนชีวิตอันเกิดจากบริบทและวิถีชีวิตของคนในประเทศ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างคนใน

ชุมชน ศาสนา และสถานศึกษา รวมทั้ง วัฒนธรรม ประเพณีและประวัติศาสตร์ของทั้ง 3 ประเทศ ที่หล่อหลอมและสร้างเสริมให้เด็กและเยาวชนมีภูมิคุ้มกันทางอารมณ์ที่แน่นหนา กว่าเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์

2.3) ความสามารถและศักยภาพในการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคม

ผลคะแนนการประเมินความสามารถและศักยภาพในการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคม ในการศึกษาครั้งนี้ ทำการประเมินผ่านตัวชี้วัด 2 ตัวชี้วัด คือ การเข้าร่วมในกิจกรรมของรัฐและเอกชน เช่น การมีส่วนร่วมทางการเมือง และจำนวนหน่วยงานของรัฐที่เด็กและเยาวชนที่เยาวชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน โดยผลการประเมินพบว่า เด็กและเยาวชนจากประเทศไทยมีผลคะแนนการประเมินในด้านดังกล่าวสูงกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง เมื่อ พิจารณาจากจำนวนเด็กและเยาวชนที่ออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งด้วยความสมัครใจ และพื้นที่สำหรับเด็กและเยาวชนในการดำเนินกิจกรรมของตนผ่านหน่วยงานที่มีการสนับสนุนด้วยหน่วยงานภาครัฐ เช่น สถานเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีการดำเนินงานในระดับประเทศ จังหวัด และอำเภอ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนของประเทศไทยมีพื้นที่และอิสระอย่างเพียงพอในการแสดงออกซึ่งความสามารถและศักยภาพของตนเอง รวมทั้งเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคม ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย และประเทศบรูไนมีผลคะแนนประเมินตามตัวชี้วัดดังกล่าวต่ำกว่าประเทศไทย

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างดังกล่าวพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านต้นทุนทางสังคม ปัจจัยทางด้านการเมืองการปกครองหรือการบริหารราชการ ปัจจัยทางด้านกฎหมาย รวมทั้งปัจจัยจากการส่งเสริมสนับสนุนของหน่วยงานภาคเอกชน และปัจจัยที่ได้รับการสนับสนุนจากต่างประเทศ ล้วนแต่หนุนเสริมให้เด็กและเยาวชนของประเทศไทยมีการพัฒนาความสามารถและศักยภาพในการมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่อง จากปัจจัยต้นทุนทางสังคมที่เด่นชัดในด้านความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของคนในชุมชน การเอื้ออาทรและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันอยู่เสมอทั้งทางตรงและทางอ้อม ความห่วงใยและความรู้สึกเป็นเจ้าของพื้นที่

ถิ่นที่อยู่อาศัย อันเป็นวัฒนธรรมการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมของคนไทย ทำให้กลไกการส่งผ่านความรู้สึกการมีส่วนร่วมในชุมชนเกิดขึ้นจากรุ่นสู่รุ่น จากพื้นที่หนึ่งสู่พื้นที่หนึ่ง ประกอบกับกับทุนเสริมจากภาครัฐที่มุ่งให้เด็กและเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการชุมชนหรือสังคมผ่านโครงการ กิจกรรม และหน่วยงานเฉพาะสำหรับเด็กและเยาวชน รวมทั้งการเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสในการแสดงสิทธิของตนเองผ่านพื้นที่ต่างๆ อย่างอิสระด้วยการกำหนดไว้ในทิศทางการพัฒนาเด็กและเยาวชน พ.ศ.2555 – 2559 ตามแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ.2555 – 2559 ที่เด็กและเยาวชนทุกคนจำเป็นต้องได้รับการเอาใจใส่และดูแลอย่างเหมาะสมและรอบด้านในแต่ละช่วงวัย จากพ่อแม่ ผู้ดูแล ชุมชน และสังคมด้วยความรู้ที่หลากหลายแบบสหวิชาชีพ รวมทั้งต้องใช้ทักษะและเจตคติที่เห็นคุณค่าของเด็กและเยาวชนโดยไม่เลือกปฏิบัติ แต่คำนึงถึงความเท่าเทียม เป็นธรรม และการมีส่วนร่วม โดยมีกรอบทิศทางการพัฒนาเด็กและเยาวชน ที่มุ่งเน้นให้เกิดการบูรณาการการดำเนินงานจากหน่วยงานทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ องค์กรเอกชน ภาคธุรกิจ และภาคประชาสังคมในทุกระดับของประเทศ

อย่างไรก็ตามประเทศสิงคโปร์ที่มีผลคะแนนการประเมินในด้านดังกล่าวต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาประเทศตามแผนแม่บทปี พ.ศ.2554 – 2558 (eGov2015) ที่มุ่งเน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมต่อชุมชนและสังคมให้มากขึ้น ด้วยการเชื่อมโยงประชาชนและเพิ่มคุณค่าให้กับความเป็นอยู่อยู่ประชาชน (Connecting People, Enriching Lives) ซึ่งแผนแม่บทดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับการสร้างสิ่งแวดล้อมในเชิงปฏิสัมพันธ์ นโยบายรัฐบาลที่ทำให้รัฐบาล ภาคธุรกิจเอกชน และประชาชนทำงานร่วมกันได้อย่างลงตัวผ่านศักยภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารสารสนเทศ (Inform) ทั้งนี้การดำเนินงานของประเทศสิงคโปร์ภายใต้วิสัยทัศน์ดังกล่าว ได้ขับเคลื่อนผ่านยุทธศาสตร์ 3 ประการ ได้แก่ 1) ร่วมกันสร้างคุณค่าให้มากยิ่งขึ้น (Co-creating for Greater value) 2) การสร้างสัมพันธ์ให้เกิดการมีส่วนร่วม (Connecting for Active Participation) และ 3) กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาครัฐบาล (Catalyzing Whole-of-Government Transformation) ซึ่งยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนทั้ง 3 ยุทธศาสตร์นี้ ได้ให้ความสำคัญสัมพันธ์ในเชิงระบบของการพัฒนาในทุกมิติที่เกี่ยวข้อง ทั้งทรัพยากรมนุษย์ เศรษฐกิจ การเมือง

การปกครอง และเทคโนโลยี แต่กระนั้นก็ยังไม่สามารถทำให้คะแนนการประเมินในด้าน การมีส่วนร่วมฯ ของเด็กและเยาวชนเพิ่มสูงขึ้น

2.4) ความสามารถและศักยภาพทางด้านสุขภาพ

เมื่อพิจารณาผลคะแนนประเมินศักยภาพและความสามารถทางด้านสุขภาพ ด้วยการประเมินผ่านตัวชี้วัด พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของเด็กและเยาวชนอายุ 13 – 15 ปี พฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และ อัตราการตั้งครรภ์ของเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 15 – 19 ปี พบว่าผลการประเมินจะมี ลักษณะเป็นเช่นเดียวกับผลคะแนนการประเมินทางด้านการศึกษาฯ คือ ผลคะแนน ประเมินของเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์มีคะแนนประเมินอยู่ในลำดับต้นของ อาเซียนและของโลก ในขณะที่คะแนนประเมินของเด็กและเยาวชนในประเทศบรูไน มาเลเซีย และไทยอยู่ในลำดับปานกลางและลำดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลก ซึ่งปัจจัยที่ สำคัญในมิติด้านสุขภาพของเด็กและเยาวชนพบว่า ประเทศสิงคโปร์มีการสนับสนุน งบประมาณด้านสุขภาพต่อประชากรสูงกว่าประเทศอื่นๆ เปรียบเทียบกับประเทศไทยที่มี งบประมาณด้านสุขภาพต่อประชากรน้อยที่สุดเกือบ 7 เท่า ซึ่งการจัดสรรงบประมาณ จำนวนมากนี้ ส่งผลให้ประเทศสิงคโปร์มีระบบการจัดการสาธารณสุข บุคลากรทาง การแพทย์ และองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์เจริญก้าวหน้ามากกว่าประเทศ อื่นๆ ในภูมิภาค

ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ส่งผลกระทบต่อความแตกต่างของศักยภาพ และความสามารถทางด้านสุขภาพของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชน ในประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย คือ ทักษะการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ของโลก สืบเนื่องจากประเทศสิงคโปร์มีการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กและเยาวชนของ ตนเองให้สามารถแข่งขันกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อย่างต่อเนื่องทำให้ผลกระทบ จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลต่อเด็กและเยาวชนสิงคโปร์ต่ำ ในขณะที่เด็กและเยาวชน ไทยยังขาดทักษะในการเตรียมพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน รวมทั้งการเปิดรับวัฒนธรรมต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทยอย่างรวดเร็วโดยที่เด็กและ เยาวชนไทยยังไม่พร้อมทางด้านความรู้ และความเข้าใจต่อสิ่งแปลกใหม่ ทำให้ประเทศ

ไทยแม้จะมีต้นทุนทางสังคมสูงแต่กลับขาดการเตรียมความพร้อมดังกล่าว จึงทำให้ผลการประเมินในมิติด้านสุขภาวะต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในการศึกษาครั้งนี้

3) แนวทางการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในการเสริมสร้างหรือพัฒนาปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มประชาคมอาเซียนมีการสร้างความร่วมมือทางด้านเด็กและเยาวชนอย่างต่อเนื่องโดยจัดให้ความร่วมมือดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานในเสาประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community-ASCC) เป้าหมายให้อาเซียนเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง สังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนความเป็นอยู่ที่ดีและมีการพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน โดยให้ความสำคัญกับการดำเนินการใน 6 ด้าน ได้แก่

1. การพัฒนามนุษย์
2. การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม
3. สิทธิและความยุติธรรมทางสังคม
4. ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม
5. การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน
6. การลดช่องว่างทางการพัฒนา

จากเป้าหมายการพัฒนาาร่วมกันทำให้เกิดการรวมกลุ่มทั้งในระดับผู้นำ ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และกลุ่มเด็กและเยาวชนอาเซียน ซึ่งมีการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างเท่าเทียมแบบองค์รวมในทุกประเทศ ทั้งนี้จากข้อมูลของการศึกษาวิจัยจะเห็นได้ว่าศักยภาพและขีดความสามารถของประเทศในกลุ่มอาเซียน (พิจารณาเฉพาะประเทศที่ทำการศึกษาในครั้งนี้เท่านั้น) มีความแตกต่างกันในประเด็นต่างๆ ค่อนข้างมาก ทั้งลักษณะการบริหารงานภายในประเทศ ความอิสระของการดำรงชีวิต วัฒนธรรมประเพณี ให้ความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างกันนั้นเป็นเพียงความร่วมมือในเฉพาะประเด็นพื้นฐานทั่วไปเช่น ความร่วมมือในการเปิดพื้นที่และโอกาสในการ

แสดงความสามารถของเด็กและเยาวชน ความร่วมมือทางด้านสาธารณสุขและวิทยาการทางการแพทย์ ในขณะที่ประเด็นความร่วมมือทางการศึกษาแม้จะมีความพยายามในการสร้างความร่วมมือเพื่อให้เกิดการพัฒนาทั้งภูมิภาค เช่น นโยบายการสร้างหลักสูตรร่วมระหว่างประเทศสมาชิกแต่ด้วยข้อจำกัดของความแตกต่างที่มีค่อนข้างสูงทำให้การดำเนินงานยังไม่สามารถสำเร็จได้โดยง่าย

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาครั้งนี้ แนวทางการพัฒนาร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนในการเสริมสร้างหรือพัฒนาปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน ในระยะต้นเมื่อเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบจำเป็นต้องร่วมมือกันลดช่องว่างของความแตกต่างในแต่ละด้านให้ได้มากที่สุด การใช้ประโยชน์จากการเป็น “ประเทศอาเซียน” ทั้งในเชิงกฎหมายหรือข้อตกลงเพื่อเติมเต็มและหนุนเสริมข้อด้อยของประเทศสมาชิก อาจจะเป็นกลไกที่สามารถทำให้ช่องว่างของการพัฒนาในระดับความกว้างของช่องว่างนั้นได้ด้วยระยะเวลาที่ไม่มากนัก ทั้งนี้ประเด็นที่แต่ละประเทศยังคงต้องพึงระวังคือ ความแตกต่างของธรรมชาติการปฏิบัติงาน วัฒนธรรมประเพณี ศาสนา และบริบทของแต่ละประเทศในภูมิภาค รวมทั้งความขัดแย้งที่ยังคงคุกรุ่นในบางพื้นที่ ซึ่งจะ เป็นข้อจำกัดที่สำคัญต่อการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะทางเชิงนโยบายทั้งภายในประเทศและภูมิภาค ข้อเสนอแนะในการดำเนินการ และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายภายในประเทศไทย

1.1.1) รัฐบาลจำเป็นต้องกำหนดแนวทางการบริหารงานในเชิงก้าวหน้า โดยเฉพาะการกำหนดแผนยุทธศาสตร์ชาติที่มุ่งเน้นให้เกิดการบูรณาการในหน่วยงานทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม โดยการ

ใช้ข้อมูลทางสถิติต่างๆ มาเป็นองค์ประกอบในการกำหนดแนวทางและระบบการบริหารงานต่างๆ

1.1.2) การปรับระบบคิดและวัฒนธรรมองค์กรของหน่วยงานภาครัฐให้เห็นถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กและเยาวชนที่จะได้รับการดำเนินงานหน่วยงานมากกว่าการบรรลุเป้าหมายหรือตัวชี้วัดของหน่วยงาน

1.1.3) นอกเหนือจากการบูรณาการในส่วนงานของภาครัฐแล้ว การสร้างความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในทุกระดับให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเพื่อเด็กและเยาวชนทั้งมิติการพัฒนาและการเสริมสร้างโอกาสต่างๆ และมิติการดูแล ปกป้องคุ้มครองรวมทั้งเสริมสร้างความตระหนักรู้ให้แก่สาธารณชนโดยทั่วไปเกี่ยวกับสถานการณ์ของเด็กและเยาวชนในประเทศและในภูมิภาค และสร้างทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กและเยาวชน

1.1.4) รัฐควรรับฟัง สนับสนุน และส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีโอกาส และสามารถแสดงออกถึงบทบาทในการมีส่วนร่วมทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่จะมีผลกระทบต่อชีวิตและสังคมของเด็กและเยาวชน

1.1.5) ทุกภาคส่วนในสังคมควรร่วมกันเตรียมความพร้อมและเสริมสร้างทักษะชีวิต ตลอดจนความตระหนักรู้และเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมให้แก่เด็กและเยาวชน อันจะเป็นภูมิคุ้มกันในการดำรงชีวิตของเด็กและเยาวชนตามสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

1.2) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในภูมิภาค

1.2.1) สืบเนื่องจากการเกิดขึ้นของประชาคมอาเซียน เพื่อการสร้างประโยชน์ร่วมกันในด้านการค้า การผลิต การบริการ การลงทุน และการใช้ทรัพยากรมนุษย์เพื่อเป็นแรงงานฝีมือที่ดี ดังนั้นความร่วมมือของประชาคมอาเซียนที่จะพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเติมเต็มช่องว่างของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนให้ได้มากที่สุด ทั้งการพัฒนาทางด้านการศึกษา สิทธิขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และสุขภาวะ

1.2.2) สร้างความร่วมมือระหว่างรัฐ เอกชน ประชาชนในกลุ่มประเทศอาเซียนที่สมประโยชน์ (Win Win Situation) ทั้งความร่วมมือทางด้านทรัพยากรบุคคล องค์ความรู้ รวมทั้งงบประมาณที่ใช้ดำเนินการ

1.2.3) ประเทศในภูมิภาคอาเซียนควรร่วมมือกันกระตุ้นและสร้างความตระหนักในการดำรงชีวิตให้แก่เด็กและเยาวชนยุค Generation Alfa ที่มีความเปราะบางสูงทางอารมณ์ ความรู้สึกและการปกป้องตนเอง เนื่องจากเด็กและเยาวชนในยุคนี้มีต้นทุนชีวิตและต้นทุนทางสังคมของเด็กและเยาวชนมีลดน้อยลงเรื่อยๆ

1.2.4) รับฟัง เปิดโอกาส และสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนแสดงความคิดเห็นหรือการดำเนินกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งพื้นที่ในการแสดงออกและงบประมาณดำเนินการ

1.2.5) การจัดเก็บข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนในภูมิภาคควรเป็นการร่วมมือระหว่างประเทศ ภายใต้ตัวชี้วัดหรือกรอบการพิจารณาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนตามมาตรฐานสากล และควรวางแผนการจัดเก็บข้อมูลต่างๆ อย่างเป็นระบบและมีการเก็บข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างประเทศในภูมิภาคได้ เพื่อให้สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนในภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) ข้อเสนอแนะในการดำเนินการ

2.1) สำหรับการดำเนินการในประเทศไทย ควรที่จะต้องดำเนินการกำหนดแผนชาติที่มีลักษณะแบบบูรณาการ และดำเนินการตามแผนดังกล่าว พร้อมทั้งมีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนเป็นระยะ

2.2) เร่งฟื้นฟูและเสริมสร้างต้นทุนชีวิตและต้นทุนทางสังคมให้แก่เด็กและเยาวชนอย่างเร่งด่วน โดยการประสานความร่วมมือทั้งภาครัฐ และภาคประชาสังคม รวมทั้งเด็กและเยาวชน

2.3) เนื่องจากประชาคมอาเซียนมีกลไกการดำเนินงานด้านเด็กและเยาวชนทั้งในระดับความร่วมมือของผู้นำสูงสุด และในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียนด้านเยาวชน

ดังนั้นจึงควรที่จะผลักดันให้วาระที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในภาวะเสี่ยง โดยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์ ข้อเท็จจริงจากการศึกษาวิจัย การรายงานเป็นกรอบในการกำหนดวาระ และจัดทำเป็นวาระแห่งอาเซียน เพื่อสร้างแนวทางในการแก้ไขปัญหาร่วมกันระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียน

2.4) กำหนดเป้าหมาย และภารกิจของแต่ละประเทศในการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนในประเทศอาเซียนร่วมกัน โดยคำนึงบริบท วัฒนธรรม ประเพณี สถานการณ์ของแต่ละประเทศเป็นสำคัญ รวมทั้งสร้างข้อตกลงในการดำเนินการตามเป้าหมายด้วยตัวชี้วัดที่มีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กและเยาวชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

3) ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

3.1) เนื่องจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีข้อจำกัดด้านข้อมูล ทั้งระยะเวลาของข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์เปรียบเทียบที่อาจจะอยู่ในช่วงเวลาเดียวกันแต่เป็นช่วงที่ค่อนข้างกว้างคือในระยะ 3 – 5 ปี ของการจัดเก็บข้อมูล รวมทั้งความสมบูรณ์ของข้อมูลที่อาจจะไม่มีการรายงานในแต่ละตัวชี้วัด และไม่มีกรรายงานข้อมูลของแต่ละประเทศจึงทำให้การเปรียบเทียบโดยพิจารณาค่าคะแนนหรือผลการประเมินในบางประเทศไม่สามารถทำได้ ดังนั้นการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปจึงควรพิจารณาถึงองค์ประกอบตัวชี้วัดที่มีการประเมินในระยะเวลาที่มีความแตกต่างกันไม่กว้างมากนัก และพิจารณาถึงตัวชี้วัดที่มีการรายงานข้อมูลครบสมบูรณ์ในทุกประเทศ เพื่อให้การเปรียบเทียบมีความครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องตามสถานการณ์มากที่สุด

3.2) การศึกษาวิจัยมีขอบเขตของการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและศักยภาพของเด็กและเยาวชนเฉพาะกลุ่มประเทศกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง ได้แก่ ประเทศสิงคโปร์และบรูไน และรายได้ปานกลาง-รายได้สูง ได้แก่ ประเทศไทยและมาเลเซียเท่านั้น ทั้งนี้การแบ่งกลุ่มประเทศดังกล่าวเป็นการแบ่งตามเกณฑ์ของธนาคารโลก (World Bank, 2011) เท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้สามารถพิจารณาภาพรวมของเด็กและเยาวชนทั้งภูมิภาคอาเซียน และก่อให้เกิดแนวทางการสร้างนโยบายหรือแนวทางการดำเนินงานในระดับ

ภูมิภาคได้อย่างถูกต้องมากที่สุด จึงควรที่จะต้องศึกษาเปรียบเทียบทุกประเทศในภูมิภาค
ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับทรัพยากรมนุษย์ที่จะกลายเป็นผู้ขับเคลื่อนภูมิภาค
อาเซียนในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต. (2014). รายงานสถานการณ์ปัญหาระดับสติปัญญาเด็กไทย (IQ) และ
คะแนนความฉลาดทางอารมณ์ (EQ). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก [http://www.
forums.dmh.go.th/index.php?topic=136385.0;wap2](http://www.forums.dmh.go.th/index.php?topic=136385.0;wap2)
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2544). นโยบายเยาวชนแห่งชาติ
และแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ.2545 – 2554. กรุงเทพฯ
- ลำตวน นาคีริกุล. (มปป.) แบบทดสอบเชาว์ปัญญา. (ออนไลน์). เข้าได้จาก [http://
www.mettadham.ca/iq%20examine.htm](http://www.mettadham.ca/iq%20examine.htm)
- วิชราพร รัตนยานนท์. (2558). ก้าวสู่ประชาคม ASEAN 2015. สถาบันพัฒนาข้าราชการ
พลเรือน, สำนักงาน ก.พ.. นนทบุรี
- สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.. (2557). โครงการสื่อการเรียนรู้
“อาเซียน กระจู” (Learning Package). นนทบุรี
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). สภาวะการณ์การศึกษา
ไทยในเวทีโลก ปี 2557. กรุงเทพฯ
- Dzuhailmi, D., Nobaya, A., Md. Salleh, H., Mariah, M., Jamilah, O. & Nor Azliza
Wanis, A. 2011. 1 Malaysia Challenge and the Reality of Youth
Involvement with Unity Campaign. In: Haslinda, A., Sarjit, S.G., Ismi Arif,
I., Turiman, S., Nobaya, A. & Dzuhaulmi, D., Eds. Youth: Heir of
1Malaysia. UPM Press.
- Goleman, D. (1998a). Working with emotional intelligence. New York: Bantam
Books.

- Lynn R. Vanhanen T. (2012). Intelligence : A Unify Construct for Social Science. London: Printed in Great Britain
- OECD. (2014). PISA 2012 Results in Focus: What 15-year-olds know and 2 what they can do with what they know. Paris
- OECD. (2010). PISA 2009 Results: Executive Summary. Paris
- Spaces for Children's Participation in ASEAN. (2011). Published by FORUM-ASIA
- Transparency International. (2015). Corruption Perception Index 2014: Result. Germany
- UESCCO Institute for Statistic. (2013). Educational Financial Resource. Canada
- UNICEF. (2014). The Convention on The Rights of The Child Guiding Principles : General Requirements for All Rights. (online). from http://www.unicef.org/crc/files/Guiding_Principles.pdf
- United Nations. (2004). World Population Prospect, the 2004 Revision. Department of Economic and Social Affairs. New York: UN
- United Nation. (2015). World Population Prospects: The 2015 Revision. Department of Economic and Social Affairs. New York: UN
- Wechsler, D. (1955a). The Range of human capacities. 2nd ed.. Baltimore: Williams & Wilkins
- World Bank. (2011). East Asia and Pacific Economic Update 2011. 2 vols. Washington, DC: World Bank
- World Economic Forum (WEF). (2013). The global competitiveness report 2013 – 2014: Full data edition. Switzerland
- World Health Organization (WHO). (2014). World Health Statistic 2014. Geneva: WHO
- Youthpolicy.org. (2014). Factsheet: Brunei

Youthpolicy.org. (2014). Factsheet: Malaysia

Youthpolicy.org. (2014). Factsheet: Singapore

Youthpolicy.org. (2014). Factsheet: Thailand